

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM

RỪNG HẠNH SI LANG ĐỨNG NGẮN NGỒ

Du Thản Chi nửa tin nửa ngờ, đưa mắt nhìn Cưu Ma Trí.

Cưu Ma Trí lên mặt kẻ cả vỗ vào người Du Thản Chi nói:

- Ta đem công lực truyền vào trong mình ngươi. Nếu ngươi chưa gặp Đoàn Dự thì đừng xiết chặt bàn tay ai cả.

Du Thản Chi gật đầu hỏi:

- Đoàn Dự hiện ở địa phương nào?

Cưu Ma Trí đáp:

- Sáng sớm mai ngươi cứ trông về hướng đông mà đi chừng bảy tám dặm đi thẳng vào một khu rừng hạnh, hề thấy gã nào ngồi thộn mặt ra thì chính là Đoàn Dự đó!

Du Thản Chi xòe tay mình ra coi rồi nói:

- Sáng sớm mai vẫn bối xin đi sớm.

Cưu Ma Trí thấy kế mình đã hiệu nghiệm, liền đứng dậy nói:

- Bây giờ chúng ta hãy chia tay! Chờ khi ngươi xong việc ta sẽ tìm đến ngươi. Nói xong lão muốn phô tài, liền tung mình đi như một cơn gió thoảng rồi mất hút.

Du Thản Chi lác đầu lè lưỡi, mừng thầm mình đã gặp được minh sư.

Nguyên Cưu Ma Trí bị họ Đoàn nước Đại Lý chơi một ván cờ. Lão không làm sao được, thấy võ công Du Thản Chi có nhiều chỗ tương tự như Đoàn Dự, chỉ khác ở chỗ một đảng thuộc phái dương cương, một đảng thuộc phái âm hàn. Lão liền lợi dụng cái ngớ ngẩn của Du Thản Chi sai gã đi liều mạng với Đoàn Dự.

Du Thản Chi đứng ngẩn người ra một lúc rồi trở gót quay về chỗ A Tử thì thấy nàng đang ngủ say. Dưới ánh sao lờ mờ, nét mặt nàng càng xinh đẹp khả ái. Môi nàng hơi cong lên tựa hồ trong giấc mộng vàng nàng bắt được ai mà lộ vẻ tươi cười.

Du Thản Chi đứng ngây người ra mà nhìn.

Bỗng một làn gió thoảng qua lật mái tóc đập lên mặt nàng. Du Thản Chi khẽ dơ tay vén mái tóc ra. A Tử dường như tỉnh giấc, khẽ trở mình một cái, miệng lẩm bẩm:

- Vương công tử! Các phái võ thiên hạ chỉ nói đến "Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung" mà chưa biết đến chàng là Cự Lạc Vương bên Tây Vực.

Té ra A Tử đang nói trong lúc nằm mơ. Du Thản Chi nghe thấy vậy trong lòng khoan khoái vô cùng. Gã nghĩ thầm:

- "Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung" là những nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm. Còn mình đây chỉ có nàng tưởng rằng có thể ngang hàng với hai nhân vật kia. Xem thế đủ biết nàng đối với mình ấp ủ một mối tình sâu tựa bể.

Gã nghĩ vậy rồi đưa tay lên sờ mặt thấy đây sứt sẹo chỗ dày chỗ lõm thì lại buồn cho mình. Gã chỉ mong được thờ Đại Luân Minh Vương làm sư phụ học lấy một bản lĩnh tuyệt luân thì không sợ bị A Tử phải ngày đêm mong mỏi nữa.

Du Thản Chi khoanh tay gối đầu nằm xuống bên A Tử. Gã hướng về phía nàng thâu canh không nhắm mắt.

Sáng sớm tỉnh mơ, A Tử trở mình ngồi nhồm dậy. Du Thản Chi hỏi ngay:

- Cô nương tỉnh rồi ư?

A Tử quay lại, cúi xuống cầm tay Du Thản Chi nói:

- Ta vừa nằm mơ!

Du Thản Chi hỏi:

- Cô nương mơ thấy gì?

A Tử đáp:

- Ta mơ thấy bao nhiêu tay cao thủ khắp thiên hạ tụ họp ở một nơi đang tranh đấu để ấn định thứ tự võ công!

Du Thản Chi hỏi:

- Họ kết luận ai chiếm giải nhất?

A Tử cười nói:

- Có một chàng thanh niên công tử siêu quần xuất chúng, dùng quyền đánh Nam Mộ Dung, cước đá Bắc Kiều Phong. Những vị cao tăng phái Thiếu Lâm không dám ra tay. Tinh Tú lão quái lạy lục xin tha mạng. Võ công đệ nhất thiên hạ dĩ nhiên là chàng thanh niên công tử này.

Du Thản Chi lại hỏi:

- Chàng thiếu niên công tử đó là ai vậy?

A Tử đỏ mặt lên nói:

- Là công tử chứ còn ai? Sao mà ngốc thế!

Du Thản Chi ngơ ngẩn không biết nói sao.

A Tử cười khanh khách hỏi:

- Sao công tử không đánh nổi chúng ư?

Du Thản Chi vội đáp:

- A Tử! Thôi đừng nói chuyện mộng mị nữa! Bữa nay tại hạ phải đi đối phó với một tên đại ác.

A Tử vội hỏi :

- Tên đại ác nào?

Du Thản Chi nghĩ thầm:

- A Tử họ Đoàn, Đoàn Dự cũng họ Đoàn, mình chẳng nên nói rõ để nàng kém vui. Gã nghĩ vậy liền đáp:

-Tại hạ cũng không biết tên gã là gì, nhưng chỉ biết gã hung ác vô cùng, không trừ đi không được. Võ công gã rất là quái dị. Lúc tại hạ cùng gã động thủ, cô nương phải nhớ đứng xa ra một chút.

A Tử nói:

- Ta biết chắc thế nào công tử cũng thắng, dù ta đứng xa hay đứng gần cũng chẳng quan hệ gì.

Du Thản Chi nói:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Hai người dắt tay nhau đi về hướng đông.

Đi được hơn mười dặm quả nhiên đến một khu rừng khá lớn. Du Thủ Chi tưởng chừng như mình sắp cùng một tay đại ác động thủ mà võ công đối phương rất ghê gớm. Tuy Đại Luân Minh Vương bảo đã truyền pháp lực cho gã, nhưng gã vẫn còn khiếp đảm. Gã mở bàn tay ra coi thì nó vẫn như ngày thường chẳng có gì khác lạ, trong lòng lại thắc mắc không yên.

Đi tới ngoài rừng hạnh gã dừng chân lại. A Tử hỏi:

- Đến rồi ư?

Du Thủ Chi đáp:

- Đây là một khu rừng hạnh. Tại hạ thấy nói gã nấp ở trong khu rừng này. Cô nương ở ngoài này chờ tại hạ.

A Tử vốn là người ương ngạnh không chịu nghe ai, nhưng lúc này nàng lại ngoan ngoãn đáp:

- Được rồi! Công tử cứ đi đối phó với hắn, ta chờ đây cũng được.

Du Thủ Chi dẫn A Tử để ngồi dưới một gốc cây lớn, rồi tự mình đi vào trong rừng. Khu rừng này rậm rạp um tùm. Du Thủ Chi đi một lúc không thấy gì, gã nghĩ bụng Đoàn Dự chắc không có ở đây. Gã toan quay gót trở ra, bỗng nghe góc đông bắc có tiếng thở dài vọng ra.

Du Thủ Chi giật mình liền tìm đến phía có tiếng thở dài. Gã đi vòng vèo một lúc thì nhìn thấy một người hai tay chấp đũa sau lưng đứng ngẩng mặt trông trời. Người này đang thở ngắn than dài.

Du Thủ Chi tạm đứng ẩn mình một nơi không lên tiếng. Gã nhìn ra phía trước thì thấy người này nét mặt buồn bã, gã chắc không phải Đoàn Dự. Nếu y là người tàn ác, sao lại thở ngắn than dài.

Nghĩ vậy, gã liền bước về phía trước, đột nhiên gã nghe người đó lên tiếng gọi:

- Vương cô nương! Hỡi Vương cô nương! Cô nương có biết đến người đang vì cô mà gan héo ruột rầu không?

Du Thủ Chi lẩm bẩm:

- Té ra anh chàng này cũng là giống đa tình, dường như gã luyến ái một vị cô nương họ Vương nào đây mà không được như nguyện.

Du Thủ Chi vừa nghĩ vừa tiến lại gần hai bước. Người đó bỗng quay đầu lại thì thấy y là một chàng thiếu niên công tử dáng điệu thanh nhã. Người này chính là Đoàn Dự.

Nguyên Đoàn Dự đang tương tư Vương Ngọc Yến, trong lòng sâu não vừa nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, chàng giật mình tưởng là Cưu Ma Trí mà chàng đã gặp hôm trước. Sợ lão đột kích ngấm ngầm, chàng vội quay đầu lại thấy một gã hán tử mặt mũi sần sùi, cựa kỳ xấu xa không khỏi kinh ngạc.

Du Thủ Chi nhìn kỹ thấy Đoàn Dự mày mặt thần thờ, nhưng tuổi trẻ bảnh trai, chẳng có chi ra vẻ tàn ác. Gã không chờ Đoàn Dự lên tiếng đã nói trước:

- Trong khu rừng hạnh này sắp xảy ra một cuộc ác đấu, các hạ nên mau mau rời khỏi nơi đây là hơn.

Đoàn Dự bụng mải nghĩ đầu đầu, chỉ ậm ừ nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Du Thủ Chi lại nói:

- Xem chừng các hạ không phải là người võ lâm, khó lòng tránh khỏi vạ lây. Các hạ nên tránh mau đi đừng ở đây thờ ngấn than dài nữa.

Đoàn Dự vốn rất chán ghét những cuộc động võ. Hiện giờ tuy trong người chàng đã mang tuyệt kỹ, mà thiên tính ưa hòa bình vẫn không thay đổi. Nghe Du Thủ Chi nói vậy, chàng chau mày hỏi:

- Tại hạ đang ở đây thanh tĩnh cho đỡ cơn buồn, sao các vị không kiếm chỗ khác mà đánh nhau?

Du Thủ Chi đáp:

- Có người ước hẹn gặp tại hạ ở trong rừng hạnh này.

Đoàn Dự thở dài hỏi:

- Thế mà tôn giá không sợ ư? Phải chăng tôn giá có tuyệt kỹ trong mình?

Du Thủ Chi nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ muốn đi mà không đi được.

Đoàn Dự lấy làm lạ hỏi:

- Sao lại không đi được?

Du Thủ Chi đáp:

- Tại hạ là một bên trong cuộc ác đấu sắp xảy ra thì còn bỏ đi sao được?

Đoàn Dự thấy đối phương tuy mặt mũi cực kỳ xấu xa, nhưng tâm địa rất tốt, liền kiếm lời khuyên can:

- Các hạ nên đề phòng trước là hơn. Các hạ bỏ đi ra khỏi nơi đây có phải sẽ tránh được một cuộc ác đấu không?

Du Thủ Chi nói:

- Không được! Tại hạ đến đây kiếm một người đại ác để trả hận. Có lý đâu chưa gặp mặt đã bỏ đi!

Đoàn Dự đã biết những cuộc ân oán trong võ lâm không phải chỉ hời hợt mấy lời mà can ngăn được. Chàng liền hỏi:

- Người đại ác đó là ai?

Du Thủ Chi đáp:

- Các hạ chẳng nên nghe đến tên họ hấn làm chi, vì các hạ biết ra chỉ tổ kinh hãi mà chẳng có ích gì.

Đoàn Dự vốn không thích nghe tên họ người đại ác, nên không nhắc tới nữa. Chàng hỏi:

- Vậy tôn giá chắc sẽ thắng được tên đại ác kia?

Du Thản Chi ngơ ngẩn đáp:

- Tại hạ cũng không biết nữa.

Đoàn Dự càng lấy làm lạ hỏi:

- Tôn giá đã không nắm chắc được phần nào thắng địch, mà lại đến đây tìm hấn để rửa hận ư? Sao trong thiên hạ lại có người ngớ ngẩn như tôn giá?

Du Thản Chi nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ tự biết chẳng có tài năng gì, nhưng được một vị thánh tăng thân thông quảng đại đã vỗ vào người mấy cái và đã dạy cho pháp thuật chỉ cần nắm vào tay tên đại ác đó là có thể thắng hấn.

Du Thản Chi nói vậy mà chính gã cũng không tự tin, huống chi Đoàn Dự là người đã hiểu đôi chút về võ công, chàng nghe vậy chỉ buồn cười mà lấy làm thú vị. Chàng hỏi:

- Thế thì trong tay tôn giá hấn có pháp bảo gì không sai?

Du Thản Chi xòe tay ra đáp:

- Các hạ coi đây! Chẳng có gì là cả.

Đoàn Dự nói:

- Thế thì trong bụng tôn giá chắc cũng không tin lời vị thánh tăng đó?

Du Thản Chi lắc đầu thở dài nói:

- Các hạ bất tất phải hỏi làm chi, xin dời khỏi nơi này là hơn.

Đoàn Dự nói:

- Không hề chi? Tại hạ chẳng có biệt tài gì nhưng một khi đã trốn tránh thì không ai bắt được. Tôn giá cứ để tại hạ đứng bên ngoài coi cũng chẳng sao.

Thực ra chàng cũng chẳng muốn đứng xem người đánh nhau. Nhưng thấy Du Thản Chi là người chất phác, chàng chắc gã không đánh nổi tên đại ác, nên muốn đứng ngoài chuẩn bị giúp gã một tay để lúc cần lời gã chạy trốn cho khỏi bị tên đại ác đánh chết. Du Thản Chi hỏi:

- Các hạ không sợ bị liên lụy ư?

Đoàn Dự đáp:

- Không hề chi!

Du Thản Chi thấy khuyên Đoàn Dự không nghe, cũng không nói nữa, rồi đi sâu vào trong rừng hạnh.

Du Thản Chi tìm khắp mà chẳng thấy bóng một ai thì chắc rằng Đại Luân Minh Vương nhận lầm, hay là tên đại ác Đoàn Dự đã ra khỏi khu rừng này rồi.

Gã xoay mình lại thấy Đoàn Dự đứng ngay ở sau lưng, sực nhớ ra Đại Luân Minh Vương bảo: Đoàn Dự bề ngoài giống như một vị vương công tử mà thấy người này có vẻ phong lưu. Gã tự hỏi:

- Chẳng lẽ chính là gã này?

Nghĩ vậy gã run lên nhìn Đoàn Dự toan hỏi tên chàng nhưng lại nghĩ rằng nếu chàng thiếu niên công tử này mà là người độc ác thì trên đời không còn ai là người lương thiện nữa. Ấu là ta thử hỏi coi.

Giữa lúc gã ngần ngừ không quyết, bỗng nghe một tràng cười ha hả vang lên rồi tiếp theo là tiếng cười rất quyến rũ của một cô gái.

Du Thản Chi nhớ đến A Tử đứng chờ mình ngoài ven rừng. Nếu có người tới e sẽ xảy chuyện gì cho nàng. Nghĩ vậy gã liền xăm xăm đi.

Du Thản Chi vừa cất bước bên tai bỗng nghe một luồng gió vèo qua. Thì ra Đoàn Dự thân pháp còn mau lẹ hơn gã đã lướt qua trước mặt gã chạy trước.

Du Thản Chi giật mình la lên một tiếng kinh ngạc:

- Té ra anh chàng này thân pháp ghê gớm quá!

Nhưng gã lại thấy nét mặt chàng tựa hồ như bị ma tà ám ảnh, bất giác gã ngăn người ra. Chớp mắt Đoàn Dự vừa chạy trước đã không thấy nữa.

Du Thản Chi lắng tai nghe thấy ngoài rừng hạnh vắng vắng có tiếng người nói chuyện nhưng không rõ lắm. Gã lại băng mình chạy về phía trước. Vừa ra khỏi rừng hạnh thì thấy Đoàn Dự hai tay chấp đũa sau lưng đang đứng giữa đường, cặp mắt chàng đăm đăm nhìn về phía trước.

Du Thản Chi đảo mắt ngó quanh chẳng thấy A Tử đâu cả thì trong lòng nóng nảy cất tiếng gọi:

- A Tử! A Tử! Cô nương ở chỗ nào?

Gã gọi hai câu không thấy A Tử đáp, gã càng bồn chồn trong dạ trán nổi gân xanh, khắp mình mồ hôi đầm đìa.

Du Thản Chi chạy đến trước mặt Đoàn Dự hỏi:

- Các hạ ra đây trước có nhìn thấy A Tử đâu không?

Du Thản Chi ngơ ngác hỏi:

- Nàng đi rồi?

Đoàn Dự nhăn nhó cười đáp:

- Nàng đi rồi, đi mà chẳng nhìn đến tại hạ một chút, dường như không biết có tại hạ đứng đây nữa.

Du Thản Chi vừa kinh hãi vừa nóng nảy hỏi luôn:

- Các hạ nói gì mà vợ vẫn thế? Tại hạ hỏi A Tử kia mà? Chẳng lẽ các hạ nhìn thấy nàng rồi?

Gã vừa hỏi vừa nắm lấy vai Đoàn Dự lắc luôn mấy cái.

Đoàn Dự khác nào người trong mộng choàng tỉnh giấc. Chàng chau mày hỏi:

- Ông bạn làm gì thế?

Du Thủ Chi trong lòng xao xuyến, tiếng nói thất thanh:

- A Tử! Tại hạ muốn tìm A Tử!

Đoàn Dự "ồ" lên một tiếng rồi đáp:

- Té ra tôn giá đi tìm người, tiếc rằng tại hạ không giúp được chuyện gì.

Du Thủ Chi tức mình nói:

- Thú lắm! Người vừa bảo đã nhìn thấy nàng. Nàng đi về phương nào?

Nguyên Đoàn Dự nghe tiếng một cặp trai gái đương cười nói với nhau. Chàng chắc là Mộ Dung công tử và Vương Ngọc Yến, mới xăm xăm chạy ra. Nhưng chàng chỉ trông thấy sau lưng Vương Ngọc Yến mà thôi, nên trong lòng cực kỳ buồn bã.

Du Thủ Chi hỏi chàng mà chẳng hiểu chi hết, rồi đem tâm sự của mình ra nói:

- Phải! Tại hạ đã nhìn thấy nàng, nhưng nàng không nhìn đến tại hạ.

Du Thủ Chi vội nói:

- Dĩ nhiên là nàng không trông thấy các hạ.

Đoàn Dự thở dài nói:

- Trong con mắt của nàng chỉ có hình ảnh một người đã in sâu vào tâm khảm, còn ngoài ra bất cứ ai dù có ngó thấy cũng như không.

Du Thủ Chi ra vẻ kiêu ngạo nói:

- Dĩ nhiên trong tâm nàng chỉ có hình ảnh một người.

Hai gã si tình mỗi người nghĩ tới một cô. Đoàn Dự nói về Vương Ngọc Yến, còn Du Thủ Chi lại tưởng chàng nói A Tử, thật là ông nói gà bà nói vịt, chẳng ăn nhập với nhau cả.

Du Thủ Chi hỏi:

- Vậy nàng đi về nẻo nào?

Đoàn Dự đáp:

- Tại hạ không biết.

Ngừng một lát chàng lẩm bẩm nói để mình nghe:

- Đoàn Dự hỏi Đoàn Dự! Nàng đi đâu rồi? Người có biết không?

Du Thủ Chi chợt nghe đến tên Đoàn Dự, bất giác giật mình đánh thót một cái.

Gã lùi luôn ba bước, trống ngực đánh thình thình run lên hỏi:

- Các hạ vừa nói tới Đoàn Dự... là ai vậy?

Đoàn Dự ngẩng đầu lên đáp:

- Tại hạ chính là Đoàn Dự.

Du Thản Chi cả kinh, ấp úng hỏi lại:

- Các hạ là...

Rồi gã dừng lại, xẵng giọng hỏi:

- A Tử đâu? Người nói mau đi!

Du Thản Chi bị người hà hiếp đã quen, dù ai đánh gã, gã cũng không dám kháng cự. Nhưng bây giờ gã biết đối phương là Đoàn Dự. Gã nhớ lời Cưu Ma Trí tin ngay chàng là một tên đại ác. Đồng thời A Tử lại đột nhiên đi mất, mấy yếu tố này làm cho gã cáu kỉnh. Hồi còn ở bên Đinh Xuân Thu, thấy A Tử gặp cơn nguy cấp, gã còn dám liều mạng cứu nàng đem đi, hướng chỉ đối với Đoàn Dự, một người đại ác mà gã đang tìm kiếm.

Du Thản Chi vừa nóng nảy vừa căm giận, trên mặt cả những chỗ sứt sẹo cũng đỏ bừng lại. Cặp mắt gã loang loáng chiếu ra những tia sáng hung dữ trông mà phát khiếp. Đoàn Dự đưa mắt nhìn gã không khỏi xao xuyên trong lòng, chàng lùi lại một bước hỏi:

- A Tử ư? A Tử là ai?

Du Thản Chi tức giận nói:

- Người đừng giả bộ ngớ ngẩn nữa!

Đoàn Dự xua tay loạn lên nói:

- Ta chả biết A Tử gì ráo! Người đừng hỏi ta nữa.

Du Thản Chi thấy Đoàn Dự chối phăng, lại càng căm tức, bộ mặt xấu xa tím ngắt lại. Gã giơ hai tay lên khoằm khoằm như móc câu chụp xuống đối phương.

Chiêu thức này tuy chỉ là chiêu thức tầm thường trong võ học, nhưng trông bề ngoài có vẻ khủng khiếp.

Du Thản Chi nhằm trúng người Đoàn Dự nhảy xổ lại, gã chắc mẩm thế nào cũng trúng. Ngờ đâu đối phương thốt nhiên lảng ra ngoài, nên gã không chạm được đến tà áo Đoàn Dự, chứ đừng nói tới người chàng.

Du Thản Chi đứng thộn mặt ra một lúc rồi đột nhiên la lên một tiếng quái dị, toan nhảy xổ lại nữa.

Đoàn Dự vội nói:

- Này anh bạn! Có chuyện gì sao không nói tử tế lại dở trò gì vậy?

Du Thản Chi quát lên:

- Trả A Tử lại cho ta đây!

Đoàn Dự thở dài:

- Quả tình ta chẳng biết A Tử là gì hết.

Du Thủ Chi vẫn sừng sộ:

- Đùng có hàm hồ! Người vừa bảo đã nhìn thấy nàng rồi kia mà?

Trong khi gã hỏi, gã đã nhảy xổ vào Đoàn Dự đến năm sáu lần.

Tuy Đoàn Dự không trả đòn mà Du Thủ Chi vẫn ngờ Đoàn Dự là người hung ác. Gã yên trí tuyệt kỹ của Đại Luân Minh Vương cực kỳ lợi hại, khiến cho tên "đại ác" phải kinh hoàng nên không dám phản kích. Vì thế lần này gã càng nhảy xổ vào mạnh hơn.

Du Thủ Chi gây lộn cùng Đoàn Dự ở ngoài rừng hạnh, Đoàn Dự chỉ chuyên tránh né, còn Du Thủ Chi lại hùng hổ xông vào. Thế đánh cũng như thế tránh đều cực kỳ mau lẹ. Đoàn Dự không khỏi kinh hồn, bấp thịch giựt lên đùng đùng. Chàng thấy vụ này còn nguy hiểm hơn cả vụ chàng trá làm Kiều Phong bị Nam Hai Ngạc Thần rượt theo không còn đường chạy. May mà chàng thi triển bộ pháp Lăng Ba Vi Bộ thân pháp rất là kỳ diệu.

Du Thủ Chi rượt chàng đến nửa giờ mà không sao tóm được Đoàn Dự. Gã vừa tức giận vừa nóng nảy, tia mắt đỏ song lên trông rất hung dữ.

Đoàn Dự đành nhắm mắt lại để khỏi nhìn bộ mặt vừa ghê tởm vừa khủng khiếp của Du Thủ Chi.

Du Thủ Chi vừa rượt theo Đoàn Dự, vừa lo lắng không biết A Tử lạc lõng nơi đâu. Mồ hôi trán gã đầm đìa, nên trông phía trước không rõ nữa. Gã dơ tay áo lên lau mồ hôi rồi lại nhảy xổ rượt theo rất gấp làm cho cát bụi bay mù dính đầy vào tay áo, mặt mũi. Gã giơ tay áo lên lau mắt thì thấy hai mắt đau nhức rất khó chịu, trước mắt không còn nhìn thấy sự vật gì nữa.

Du Thủ Chi hoang mang vô cùng. Gã biết tuy mắt chỉ đau nhói chốc lát vì cát bụi, nhưng có cường địch ở trước mặt, mắt không trông rõ thì rất có thể nguy hiểm cho mình được.

Gã vung loạn hai tay ra chụp tới.

Ngờ đâu phép Lăng Ba Vi Bộ chỉ hiệu nghiệm khi nào đối phương nhằm trúng người đánh tới, và như vậy thì vĩnh viễn không bao giờ trúng đích. Còn trường hợp đối phương cứ nhắm mắt đánh ẩu thì lại nguy hiểm vô cùng.

Lý do thiệt là thiếu cận, nhưng chẳng mấy ai nghĩ ra được. Chính Đoàn Dự cũng không hiểu tới.

Lúc này Du Thủ Chi bị cát bụi vào mắt phải nhắm mắt lại, hai tay gã vung loạn lên đập liều chẳng còn biết phương hướng của đối phương ở chỗ nào, ấy thế thì lại nắm trúng được cánh tay Đoàn Dự.

Đoàn Dự giựt mình kinh hãi, hết sức giựt mạnh một cái, tay áo chàng rách toạc.

Trước nay chẳng bao giờ bộ pháp Lăng Ba Vi Bộ của chàng không ứng nghiệm, thế mà lần này lại bất lợi mới kỳ!

Đoàn Dự cả kinh đứng ngẩn người ra thì đối phương đột nhiên lại nhảy xổ đến. Trong lúc hoảng hốt luống cuống, người chàng vừa lạng đi, vừa đưa tay ra nghênh địch. Nháy mắt bỗng nghe hai tiếng "bốp bốp" bốn bàn tay va chạm nhau rồi chính chặt vào nhau.

Du Thản Chi nhớ lời Đại Luân Minh Vương lập tức vận kinh lực ra hai bàn tay. Thế là hai người ở vào tình thế giữ nhau, đứng không nhúc nhích.

Thốt nhiên Cưu Ma Trí ở đâu nhảy vọt vào đứng trước mặt hai người. Thấy tình trạng quái dị này lão không khỏi sửng sốt, đứng thộn mặt ra mà nhìn.

Lão thấy Đoàn Dự mặt đỏ như lửa khắp người bao phủ một làn bạch khí tựa hồ nổi nước sôi mở vung ra.

Du Thản Chi cũng khắp mình từ trên xuống dưới hơi nước bốc ra đóng lại thành một lớp băng mỏng.

Cưu Ma Trí tuy biết nhiều hiểu rộng, nhưng cũng chỉ xem ra võ công một gã thuộc phái dương cương, và một gã thuộc phái âm hàn, nhưng không hiểu được lai lịch những thứ võ công kỳ dị này. Bây giờ lão thấy hai gã đứng trơ ra không nhúc nhích, bốn bàn tay giáp nhau mà hiện trạng bên nóng bên lạnh tự trong người phát tiết ra rất kỳ dị thì trong lòng lão không khỏi kinh hãi.

Đoàn Dự từ khi nuốt Mãng cổ chu cấp, lại vô tình nhờ có Chu cấp thân công mà hút vào mình được bao nhiêu nội công của mấy tay cao thủ hạng nhất. Nội lực chàng súc tích rất mãnh liệt có thể nói là trên đời hiện nay không ai sánh kịp thì bỗng nhiên xuất phát ra gã Du Thản Chi. Gã này sau khi hút được chất âm hàn kịch độc của con băng tằm, lại khám phá ra được phép Dịch Cân Kinh của Đạp ma lão tổ để phát huy được kỳ công hạn hữu của con băng tằm. Đường lối võ công của hai người tỉ đấu nội lực vừa đứng ngang sức nhau, khó lòng phân được cao thấp.

Hai người bốn bàn tay dính chặt vào nhau. Đoàn Dự tuyệt không có ý hại người mà Du Thản Chi lại muốn đánh ngã đối phương, nhưng không biết hạ thủ bằng cách nào. Vì hai người công lực tuyệt cao, hai bàn tay đã dính chặt vào nhau và chân lực trong người tự nhiên thúc đẩy ra để công kích đối phương.

Những người công lực đã cao thâm mà gặp áp lực bên ngoài càng mạnh bao nhiêu thì lực lượng phản kháng trong người cũng tự nhiên phát huy mạnh đến bấy nhiêu.

Đó là nguyên nhân mà hai người vô hình trung đã huy động nội lực đến mức tối cao. Có thể nói là cổ kim trong võ lâm chưa từng có cuộc ác đấu nội lực nào gay go như vụ này. Cưu Ma Trí đứng bên theo dõi cuộc đấu thấy nhiệt khí trong người Đoàn Dự tiết ra bao phủ toàn thân chàng, làn sương lạnh chung quanh người Du Thản Chi cũng dần dần biến thành một làn băng mỏng, gã mừng thầm trong bụng cho là kế mình tuyệt diệu, lão tiến lên một bước chuẩn bị phóng chưởng đánh tới Đoàn Dự, thì bất thành linh có tiếng người quát lên:

- Đại sư không nên thế!

© HQD